

Артюр Рембо

Офелия

I

Водата черна и спокойна люлее сънните звезди
и като лилия огромна Офелия надолу плава,
полегнала върху воала, с ръце на хладните гърди...
Отеква ловен рог дълбоко в непроходимата дъбрава.

Хилядолетие изтича, откакто скръбна, безнадеждна
тя като призрак бял се спуска с потока черен и студен;
хилядолетие изтича, а още лудостта ѝ нежна
на нощния ветрец нашепва несвързания си рефрен.

Целува вятърът гърдата ѝ, отметнал тънкия воал,
и сребърен венец е сякаш коприната с трептящи гънки;
тих дъжд от плачуци върби е над рамото ѝ завалял,
над замечтаното ѝ чело покланят се тръстики звънки.

Отскачат лилии край нея със стон от болка непозната;
по пътя си тя често сепва гнездо в заспалите ели
и тръпка от крило излита и се изгубва в тъмнината...
И тайнствена, незнайна песен от златните звезди вали.

II

О ти, Офелия – по-нежна, по-чиста и от сняг дори!
Да, ти умря и твоето тяло надолу с ручея отива,
че ветровете, полетели отдън норвежките гори
ти шепнеха с упойни думи за свободата тъй тръпчива;

че мощният им дъх разпръсна косите ти към небосвода
и с гласове далечни, странни душата тръпнеща плени;
че твоето сърце се вслуша как пее цялата Природа
със стенещите си дървета, с въздишащите тъмнини;

че бесните морета тежко – като въздишката последна –
и твойта млада гърд разбиха, и заглушиха твой вик;
че през една априлска заран в краката ти смутен приседна
един нещастен луд – о, твоят прекрасен, бледен годеник.'

Това бе сън, това бе Лудост! Небе! Любов! И Свобода!
Но тръгна ти към този огън: от сняг по-крехка, о, нещастна!

Удавиха гласа, дъха ти миражите като вода.
И сините очи изгряха – сами! – в безкрайността ужасна.

III

Но ето – и Поетът казва, че в тих и звезден час видял
как ти цветята си събираш в нощта – във вечната забрава! –
и как тече едва водата и носи дълъг бял воал
и като лилия огромна Офелия на него плава.

15 май 1870

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Ophélie, 1870

Набирание: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10783>]